

— Нито на Йоца Ивановичъ, нито на другито съмъ писалъ за цѣвата.

— За какви дрѣхи се взема този шаекъ?

— За обикновенни дрѣхи, палто, панталони и пр.

— Въ писмото си пише, че ний скроихме дрѣхитѣ, радваме се, получихме шаека; знаяхте ли, какви ще бждатъ дрѣхитѣ?

— Никакъ.

— Познавате ли се съ Ал. Караюлева?

— Познавамъ го, че бѣше едно врѣме помощ. на сждеб. приставъ. Минало се бѣше много врѣме, какъ не бѣхъ го виждалъ. Азъ единъ денъ отивахъ на обѣдъ, срѣснахме се, питахъ го кждѣ се губи, той ми каза, че не е чиновникъ сега, че си ималъ една фабрика въ едно село и ми каза, ако обичамъ нѣкога да отида, за да му видя фабриката и да погуляеме малко; обаче, азъ нито съмъ му общавалъ, че ще отида, нито съмъ отивалъ никога.

— Не стана ли дума между васъ, Великова и Тенева за тѣхното положение?

— Казаха само, че желаятъ де се завърнатъ въ България, като получатъ разрѣшенне.

— Г-нъ Карастояновъ, като четохте това писмо на Великова, какъ разбихахте тази фраза: „извинете, че не смѣя повече да се простирамъ“.

— Туй разбихахъ, че той се бои да се простира повече, понеже сърбското правителство го прѣслѣдваше, бѣше подъ надзоръ и се е боялъ повече да пише, защото може би да му се улови писмото.

— Емигрантитѣ уплашватъ ли се, ако сърбското правителство имъ улови нѣкое писмо?

— Той се е опасявалъ, може би, понеже имаше гюрултия по това врѣме за ученицитѣ.

— Туй сте си обяснили значи, че се е боялъ.

— Да.

— Вий Г-нъ Великовъ обяснявате другоаче, че понеже не можете да му пишете повече.

Подсжд. Великовъ: Азъ казахъ по-прѣди, че Сърбскитѣ власти ме прѣслѣдваха, даже г-нъ Карастояновъ, ако помня добръ, се научилъ отъ нѣкого за мене, че ме гонятъ и ми казва да се варда, защото ще ма испѣдятъ.